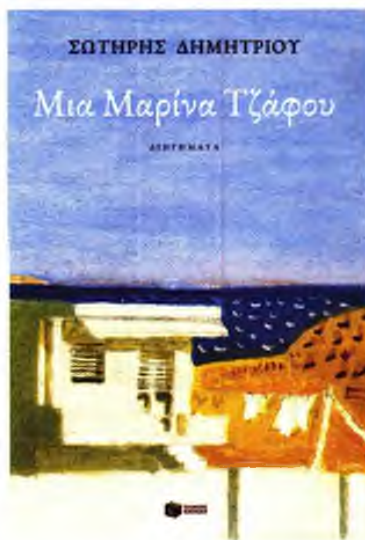

Οι αντιήρωες του Σωτήρη Δημητρίου

«Δύο χαμένοι άνθρωποι ζούσαν μέρα νύχτα στο μυαλό της Ευδοκίας. Ο ένας ήταν ο γιος της. Χρόνια χαμένος στην Αθήνα. Μια φορά είχε έρθει στο χωριό λίγο πριν πεθάνει ο πατέρας του. Στο ψυχογράφημα πήγε να σκάβει δύο τρία μέτρα κώμα στην αυλή της μάνας του. Το 'σκαβε και το Ξανάσκαβε. Τσίτωνε εκεί η Βδόκω κανά μυριστικό, καμιά σαλάτα. "Αυτήν τη δουλειά κάνεις στην Αθήνα, μωρέ;"

του είπε μια θεία του. Ο άλλος ήταν ο Άλεξ. Θα θυμάται ο αναγνώστης εκείνο το μικρό παιδί που είχε χαθεί από προσώπου γης».

Π ρ ι ν
ακόμα κατακαθίσει ο κουρνιαχτός από το βραβευμένο με το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος

(2022) «Ουρανός από άλλους τόπους» (εκδ. Πατάκη), ο Σωτήρης Δημητρίου «Ξανατύπησε» με τη συλλογή διηγημάτων του «Μια Μαρίνα Τζάφου» (από τις ίδιες εκδόσεις). Χωρίς δυσνόητες πειρώτικες ντοπιολαλιές, οι ιστορίες του εδώ είναι πιο ταξιδιάρικες (καθότι εξακτινώνονται από τη δυτική μεθόριο μέχρι την καρδιά της μεγαλόπολης) και ποικίλες, «από το ακραία αστειό μέχρι τη δραματική όψη της ζωής», όπως συνοψίζει ο συγγραφέας από την Πόβλα Θεσπρωτίας. Πρόκειται, όπως προσθέτει, για «μια τοιχογραφία ηρώων, κατά κανόνα πτημένων από τον εαυτό τους ή από τις συνθήκες. Γίνεται όμως άνθρωπος να θεωρήσει εαυτόν νικητή;».

Πραγματικά, οι ήρωες που επιλέγει εδώ σπάνια φωτίζονται (δεν είναι στο περιθώριο της ζωής, αλλά στο κέντρο της, απλά αόρατοι). Αξίζει, δε, να σημειωθεί το μοναδικό τέχνασμα που χρησιμοποιεί σε αυτό το βιβλίο ο Δημητρίου. Συχνά-πυκνά (όπως άλλωστε διαφαίνεται και στο παραπάνω απόσπασμα) γκρεμίζει τον λεγόμενο «τέταρτο τοίχο», απευθυνόμενος με μια σχεδόν θρασεία και απόλυτα αφοπλιστική οικειότητα στον ίδιο τον αναγνώστη του π.χ. «Να θυμίζω πως ο ήρωας του διηγήματος "Ο γύριζα-πήγαινες" έπασχε από ανθρωπαρέσκεια» ή ακόμα και «Έτσι κυλούσε ο καιρός και όπως Ξέρουμε όλοι ο καιρός κυλάει πολύ γρήγορα. Και ο γράφων, κι εσύ αναγνώστη, χτες, μόλις χτες, ήμασταν τρίτη δημοτικού. Άντε τετάρτη».